

[Rager.]

og velvillig Behandling af det foreliggende Forslag.

Naar det ærede Medlem Hr. Julin pegede paa, at det havde været saa længe med at faa et Forslag igennem, vil jeg derfor gerne pege paa, at et Lovforslag om Lærlingeforholdet har ligget en Række Aar i Landstinget, hvor man imidlertid gjorde Strejke, man arbejdede ikke med Forslaget. Det er bevisligt, at naar et Lovforslag enten kom op herfra eller blev forelagt i den her vedtagne Affattelse i Landstinget, saa henviste man det til et Udvalg, og saa gjorde man ikke mere; man konstituerede Udvalget og rørte sig saa ikke.

Det maa man ikke glemme: at der ikke blev ført noget igennem, skyldes i og for sig slet ikke, at man har søgt at komme til Bunds i Divergenserne, Aarsagen har alene været denne, at det ærede Medlems Parti ikke har villet medvirke til Gennemførelsen af noget Forslag. Men naar jeg tænker paa den Diskussion, der fandt Sted om dette Lovforslag, jeg tror i Samlingen 1931—32, og saa sammenligner med de Toner, der lød i Dag, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. Prieme, saa kan jeg forstaa, at Indstillingen nu er en helt anden, og jeg tror, at de to Ordførere, der har talt i Dag, og ikke mindst det ærede Medlem Hr. Prieme, alligevel noget mere har Forstaaelsen af, hvad det kommer an paa, end de unægtelig meget sure Herrer, der førte Ordet for de to Oppositionspartier sidst. Derfor har jeg ogsaa Haab om, at vi kan gennemføre dette Forslag, maaske endda gennemføre det paa en bredere Basis, end det er nødvendigt for os i Øjeblikket for at faa det ført igennem.

Alfred Jensen: Der har gennem Aarene været gjort adskillige Forsøg paa at faa Lærlingeloven af 1921 ændret. 10 Forslag har været fremsat, uden at et eneste er naaet frem til endelig Lovfæstelse.

Det er ikke ubegrundet, at man har gjort saa mange Forsøg paa at faa en Ændring af de Forhold, hvorunder Oplæringen foregaar, idet disse Forhold maa betragtes som lidet tilfredsstillende. Vi ved alle, at Uddannelsen staar ikke paa det Stade, den burde staa paa, og selv om det ærede Medlem Hr. Prieme i Dag sagde, at Principalerne og Mestrene har stor Ære af de Haandværkere og de Arbejdere, de uddanner her i Landet, saa kan man dog ikke være blind for, at i en lang Række af Tilfælde foregaar Uddannelsen paa en saadan Maade, at det er under al Kritik: De unge Menne-

sker bliver i stor Udstrækning anvendt til Budtjeneste, ensidigt Specialarbejde eller andet Arbejde, som overhovedet ikke vedrører den faglige Uddannelse. Og Resultatet kender vi alle, at i mange Tilfælde kan en saadan udlært Lærling selv efter 4—5 Aars Læretid ikke begaa sig mellem de uddannede Arbejdere, i mange Tilfælde kommer han overhovedet ikke til nogen Sinde at beskæftige sig i sit Fag, mens vi for andres Vedkommende ved, at den egentlige Oplæring først begynder efter Læretidens Udløb.

For de voksne Arbejders Vedkommende er det mange Aar siden 8 Timers Arbejdsdagen gennemførtes, men hvad der i saa Henseende gælder for de fuldt udvoksede Arbejdere, det gælder ikke for de unge, endnu uudvoksede; de har en længere Arbejdstid end Svendene, idet der i Henhold til Lærlingeloven af 1921 kan paalægges Lærlingene 1/2 Times ekstra Arbejde før eller efter den egentlige Arbejdstid. Det gælder hele Aaret rundt, og om Vinteren, hvor Skoleundervisningen foregaar, kan Lærlingene saaledes faa 10—12—13 Timers Arbejdsdag, idet de først maa passe deres Arbejde paa Arbejdspladsen, saa har en ekstra halv Times Arbejde, og saa medgaar der en hel Del Tid til at komme frem og tilbage mellem Arbejdspladsen og Skolen. Det er ret indlysende, at under disse Forhold har den Skoleundervisning, som Lærlingene faar om Aftenen, ikke den Betydning, den burde have, fordi de unge Arbejdere, som kommer efter at have udført et legemligt Arbejde, der i Forhold til deres Kræfter er ret anstrengende, er saa trætte, at de ikke for Alvor kan nyde Gavn af den Undervisning, de faar.

Hvad det lønmæssige angaar, er Lønnen allerede af det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen blevet betegnet som værende saa lav, at det faktisk forhindrer Masser af de daarligst stillede her i vort Samfund i at sætte deres Børn i Lære. Selve Læretiden har vi inden for Arbejderklassen været meget utilfredse med, fordi vi mener, at den er alt for urimelig lang i Forhold til, hvad der virkelig er nødvendigt for at foretage Oplæring i et Fag. De 4—5 Aar, som er det gennemsnitlige, har maaske nok engang haft deres Berettigelse, men har det ikke mere.

Det her forelagte Forslag betegner et Fremskridt i Forhold til Loven af 1921. Særlig mener jeg, at Lærlingevalgene i Fagene, vil faa en stor Indflydelse paa Oplæringen med Hensyn til, paa hvilke Steder Oplæringen kan finde Sted, men der er dog